

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени: Грујић, Поповић, Славковић, Кораћ, Филиповић и Драгићевић.

Да су приступили:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- Браниоци оптужених адв. Шалић Миломир за оптужене Грујића, Драгићевића и Филиповић Синишу, уз његову сагласност као замена браниоца адв. Сташевић Слободана, те адв. Ђокић Драган, бранилац опт. Кораћ Ивана, који се јавља и за адв. Перковић Мирослава, браниоца опт. Поповић Бранка уз његову сагласност и за опт. Славковић Драгана уз његову сагласност кога брани одсутни бранилац адв. Ђорђевић Мирослав.
- Пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

На сагласан предлог странака

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС НАСТАВИ

И У НАСТАВКУ ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУША

Сведок ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Васиљевић Љубица?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Љубо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годиште?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: 1966.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Растошница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Зворник, је ли тако?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Сад живим у Рођевићу, Зворник исто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођевић?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позанимању сте?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Љекар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неку специјализацију?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Пнеумофтизиолог.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пнеумофтизиолог?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте запослени?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Дом здравља Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима: Грујић Бранко, Поповић Бранко, Филиповић Синиша, Драгићевић Драгутин, Кораћ Иван и Славковић Драган?
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Ми смо Вас овде позвали као сведока, па сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, а нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико сматрате да бисте се изложили некој срамоти, материјалној штети или евентуално кривичном гоњењу. Значи, Вас или неког блиског члана Ваше породице. Давање лажног исказа је кривично дело и предвиђена је казна затвора до 5 година. Ја ћу Вас молити да прочитате наглас ту заклетву испред Вас која стоји и да тако положите заклетву да ћете говорити истину.
СВЕДОК ЛЈУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положила заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом у току је кривични поступак против поменутих шест особа којима се од стране Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије ставља на терет извршење кривичног дела ратни злочин

против цивилног становништва. Ради се о неколико догађаја. Један од њих је присилно пресељење цивилног становништва из места Козлук и Скочић у јуну 1992. године, а затим злочини над Муслиманима у Дому културе «Челопек» у јуну 1992. године и на Пољопривредном добру «Економија» и на месту званом «Циглана» у Каракају.

Прво бих Вас питала да ли сте Ви уопште у пролеће кад се заратило у Зворнику били тамо, да ли сте радили, да ли имате уопште неке информације о неким евентуално заточеним људима у овим објектима и евентуално да ли имате информације о овом пресељењу становништва из Козлука.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У пролеће сам била радила сам у Зворнику, враћала сам се кући у Растошницу, значи путовала сам, нисам уопште становала у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, затекао Вас је рат?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У Растошници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На радном месту ком сте били?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Тада сам била љекар, али сам била у Растошници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са станом?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте радили?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У Дому здравља исто Зворник. У ствари тад је било болница и дом здравља заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то иста зграда?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, двије различите зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли близу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесу, само их улица дели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај Медицински центар «Пети јули», је ли?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте радили у Дому здравља?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и тада били специјалиста?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Тад је почео рат и ја сам била на стажу. Значи, одрађивала сам приправнички стаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек на стажу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Тек на стажу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало да нам опишете – добро Ви путујете кући, али шта се дешава од момента кад почетком априла почињу она ратна збивања, како се то одражава на Ваш посао? Има ли неког повећаног обима посла, да ли сте Ви ангажовани, има ли рањеника?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само мало, чекајте. Кад је то почело у Зворнику ја сам била у Растошници, нисам могла доћи до Зворника. Мислим да су нас позвали сви радници да се јаве поново на посао, да ли је то био крај маја не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек крајем маја?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да је то био крај маја, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је прошло од оног почетка пуцања?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, само знам да сам се јавила у хитну, мислим да је то био крај маја, немојте да ми верујете јер не знам и да сам распоређена у хитној да радим као љекар Хитне службе која је била у болници, не у дому здравља него у болници је тад било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: И ја сам ту радила, углавном су долазили рањеници, повријеђени, дежурала сам, односно радила сам 24 сата, 24 сата одмарала и поново 24 сата. То ми је био на неки начин, моја хитна ми је била на неки начин мој стан са једне стране, ја сам више проводила ту него што сам имала слободног времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до кад је било тако?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да је тако било негде мислим септембар, октобар да је се тим темпом радило. Мислим септембар, октобар немојте ми веровати одавно је то било, сад да Вам ја прецизирам месеце мислим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуно посла?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Било је, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви узимали неку анамнезу, значи како изгледа опишите нам мало пријем пацијента?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Е овако да вам кажем. Углавном су то били рањеници. У то време углавном су то били рањеници. Рањеници дођу у хитну, сестра узима податке, пише у протокол, ми доктори обрађујемо ране ако су лакше, ако су теже зовемо хирурга или смештамо на хируршко одељење, да ли иду за Лозницу, Београд, значи ако су теже повреде, све зависи шта је било о чему се радило и која је врста повреде била. Значи, све је зависило од тога што смо ми могли збрињавати у хитној ми смо збрињавали у хитној. Значи, враћали ако је то лакша повреда, ако је прострелна рана поткољенице, обрадимо рану и вратимо кући, значи нема потребе за болничким лечењем, ако је ту тежа повреда нормално иде на одељење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали хирурга?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Чекајте, др Лазаревић, др Продановић, др Сергеј, др Шупета – четири, пет смо их имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радио др. Вучетић Миодраг?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ортопед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ортопед?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он радио неке операције?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да вам кажем, он јесте радио, сви су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви асистирали неким тако већим захватом?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не. Ја сам лекар хитне, а у операциону салу нисмо могли да уђемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали патолога, обдуцента?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли радили неке, да ли је неко радио неку можда обдукцију?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, на почетку не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад јесте?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Вјерујте ми нисам сигурна али мислим да је после долазио проф Станковић, али сам чула а видјела нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком периоду кад кажете после, колико је то од момента кад Ви долазите?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам да ли је то било 1993, 1994. године, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А 1992. године?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да није. Колико ја знам није. Нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли осим ова два објекта дом здравља и болница, Ви кажете долазите онда у болницу, да ли је тад и даље радио и дом здравља кад Ви крајем маја?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радио је и дом?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, дом здравља је радио. То су значи ишли ови пацијенти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обични?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам како да вам кажем, значи дјеца, старији, жене, то је радило све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки објекат за збрињавање болесних или рањених на територији града осим ова два?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да вам кажем, ја сам ишла по позиву, како се зове то, није «Инжењеринг», «Нови извор», ишла сам у «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то локацијски?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Код суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијем позиву и када, у односу на тај период кад Ви долазите, кад се јављате у хитну.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Кад је било не знам вам мјесеца рећи, јер стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било летње доба, пролећно, зимско?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да је било љето, љето је било, није било пролеће, љето је било, не знам мјесец, исто не знам да ли је мени санитар и сестре возио или је неко дошао из тог, мислим да је то затвор «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвор?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да су рекли да је затвор и да има ту повређених и да ми из хитне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то рекао?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је то директор. Мислим, пазите ограђујем се, мислим да је директор назвао и рекао да морамо тамо да идемо, да збринемо повређене, да пружимо помоћ што треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био директор тада?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да ли је био др Лазаревић или је био стоматолог Неђо Кандић, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Шупета кад је био?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Он је био заменик др Неђе Кандић. Сад у ком периоду, пазите прошло је пуно времена, пуно директора се променило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро шта каже тај за кога не знате ко је?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да се иде с аутом, да ће ауто да одвезе тамо и да ми тим људима пружимо помоћ, да понесемо лекарску торбу из хитне, да понесемо заштиту против тровања крви, све што нам треба, све што има у хитној да понесемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже једна кола, двоја, колико људи?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, није нам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да идете? Не, колико вас да крене?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само један лекар је дежуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он каже да иде лекар и?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: И сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И једна сестра?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ауто?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вози? Да ли возите Ви или неки техничар?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то санитарско возило?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не сећам се да ли је био санитар или су дошли ти људи из затвора, мислим стварно не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сећате да вам је рекао шта да понесете, да ли вам још нешто осим тога треба, завој, нешто газе или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, да, добоше и све то да понесем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ништа, отишли смо тамо и казали смо помоћнику колико смо могли шта смо могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам мало где долазите, шта затичете, коме помоћ указујете и за које повреде?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Прије суда, улица десно, пролаз кроз хаустор и десно уз степенице и даље се ничега не сећам. Знам да су ту били људи, да је било повређених. Повреде не могу да вам опишем зато што се не сећам јер и после тога. Пазите, ја сам била лекар, много повреда је прошло кроз хитну, не могу сад свега да се сјетим. Знам само да сам сигурно урадила све што сам могла да што је било за превијање превијено је, што је било за било какву помоћ да сам пружила, а ово ничег више се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не сумњам да сте Ви пружили максималну помоћ, али не схватам да ли је то нека парцијална амнезија, да ли сте имали неки удес после тога или шта?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, нисам имала удес, али имам парцијалну амнезију за доста ствари. Прво је било то што је било на нашем терену, друго родила сам једно дјете које ми је умрло и то је један стрес за мене и све проблем иза проблема која тискују, па Ви можете сад разумети како хоћете и стварно ево кажем знам да сам ишла, знам да сам пружала помоћ, број људи не знам, повреда не сећам се, пазите ипак је то прошло доста времена, сад да ме питате да се сетим сваке повреде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас то питала, рекла сам да нам испричате чега се сећате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ево тога се сећам. До тог улаза стварно се сећам, е сад тамо знам да је било људи, али те људе не знам лично нити сам их знала, урадила сам свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то били Срби или Муслимани?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то сазнали да су Муслимани?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па рекли су да су то људи који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Кад су нас назвали рекли су ви идете ту и ту су Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви нешто с тим људима причали или сте само указивали помоћ?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли једном само том приликом ишли?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Парцијална амнезија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате која је сестра ишла са Вама, можда она нема амнезију па њу да зовемо?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било сестара?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам њихова имена па ћемо ми да покушамо да видимо. Да ли има нека да и данас ради можда би се она сетила ко је тад радио?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да вам кажем, све су углавном оне отишле из хитне по неким одељењима. Е сад ко је у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници раде или у дому?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У хитној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При болници?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Тад је било заједно болница и хитна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су значи биле болничке сестре, нису биле из дома?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам шта да вам кажем, једино да погледате ко је тад био распоређен да тражите документацију из болнице. Не могу стварно да се сетим ко је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ко је био сестра пошто кажете не сећате се?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па кажем вам не могу да се сетим која је сестра ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам схватила да не можете па сам Вас питала које су сестре четири радиле? Знате ли бар једно име од те четири сестре с којима сте радили у хитној? То Вас питам? Схватила сам да је једна од четири могла да иде с Вама?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Пазите, слушајте шта ћу вам рећи. Четири сестре у једном дежурству 24 сата. Оне су се мењале на четири дана, значи 16 сестара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли једна сестра да се сећате? Ми наше записничаре обично све знамо по имену, па можда Ви неке Ваше колегинице, сараднице се сећате? Да ли ради она и сад?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не. Гордана, презиме не могу да се сетим. Радила је Славица Васиљевић у том периоду. Е сад да ли је она била са мном, да ли је ишла, мислим стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате колико сте се ту задржали тог дана када сте дошли, временски да ли је то било нешто кратко па сте потиснули, да ли је дуго трајало па сте зато или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сећате да ли је било потребе да неког од тих пацијената одатле поведете у болницу, да је био тако тешко рањен или повређен или сте све ту обавили?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Све смо ту обавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог нисте водили?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: То знам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било у болници пацијената Муслимана?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У болници, па знате шта? Да ли их је било не знам, ипак је болница имала и хирургију и интерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви што знате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Више тих одељења. Ми смо имали пуно посла у хитној. Што се мање пита нормално рат је био није се смело ни превише питати ни распитивати ни било шта. Ако нешто питате одмах пита а што ви то питате, а што вас интересује. Значи, што се мање пита, што се мање зна мање боли глава, како ја то имам обичај да кажем. Тако да, не знам да ли их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали докторку неку Наташу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се она презива?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Заборавила сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли она ради још увек?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А где је она сада?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Она у Београду живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живи у?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У Београду, овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се виђате с њом?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Прије две године сам се видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где живи?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да живи код Бајлонијеве пијаце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли с њом тад радили у хитној?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да је она тад била у трансфузији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у другом?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, да, мислим да је била у трансфузији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли некад с њом ишли на неки терен ван болнице заједно?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: С њом, мислим да је она ишла са мном у тај «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви у ствари не знате колико пута да ли сте једном или више пута?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам. Мислим да сам ишла два пута или три пута, нисам сигурна. Она је ишла са мном једном то добро знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једном?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И плус сестра?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: И плус сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та докторка Наташа шта је она по специјализације? Да ли је она тада била стажиста?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Она је старија од мене, није имала специјализацију ни она тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био у «Стандарду», у бившој фабрици обуће у Каракају неки стационар или нека здравствена установа за време рата – мај, јун?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: 1992?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у оквиру «Стандарда» где је после била касарна, војска и то?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Др Вучетић нам је рекао да сте Ви радили једно време у стационару?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, али ја сам била мобилисана 1993 или 1994. или 1994, 1995. ја сам била мобилисана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не за 1992. годину питам?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, то знам да нисам. Ја сам после била мобилисана 1993. или 1994. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били сте у «Стандарду» само не у овом периоду који нас занима?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било после кад сте мобилисани па сте радили?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: То је била касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте радили?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту тад лежао кад сте Ви мобилисани?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Војска Републике Српске то је била касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да и ту сте Ви, исто рањенике је ли?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да наше?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли лежали ту?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешки, лакши?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па зависи, зависи све, било је ако хирург збрине лепо и сматра да нема потребе да лежи на одељењу значи увек је било хируршко мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било стационарног типа или су се ту обављале и неке интервенције хируршке или било какве?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Стационарно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само стационарно?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, само стационарно, терапија се делила сасвим нормално, значи никакве интервенције, једино ако су мање повреде или мање шивење ране, ако је војник имао неку повреду, посекотину или тако нешто мање, значи то смо ми урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви сазнали након тог доласка ко су ти људи којима сте пружали ту помоћ које се не сећате у «Новом извору» у згради, да ли сте после тога сазнали?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само сам сазнала после да су отишли у размену. Рекли су да су отишли ти људи у размену и ништа више, нисам смела ни питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што нисте смели питати?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте смели кога би питали?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам ни ја кога бих питала искрено речено. Искрено речено не знам кога бих питала. Ја сам радила то што сам радила, радила сам свој посао и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били присутни некад у болници да донесу неког мртвог, погинулог рањеника или било кога цивила, или цивила или униформисано лице?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислите на Муслимане?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свеједно ако знате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли утврђивали идентитет тих лица? Да ли знате какав је био поступак кад се прими неко лице умрло?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да. Ми смо радили, љекари смо радили спољни опис леша само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само преглед?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само спољни опис леша, патолога нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и Ви радили на том послу у хитној?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад донесу неко лице које?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је подразумевао тај спољни опис леша?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па спољни опис леша је подразумевао комплетан опис почев од висине, тежине. Руку на срце нисмо вагали него смо мушки леш висине, тежине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ухрањеност?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Косматости, онда смо ишли на повреде, углавном има прострелну рану главе, улазна рана у чеоном делу, излазна рана, уопште није битно. Значи, описивали смо само оно споља што видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да лис те скидали одећу са леша?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли све повреде уочене записивали?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте утврђивали идентитет тог покојника?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У болници, односно у тој мртвачници имали смо људе који су скидали те умрле и тражили су документацију. Ако има документације пише се, ако нема онда се пише НН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то зависи од тога да ли има код себе документацију?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема документа да ли сте нешто покушавали да утврдите ко је то?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Онда смо писали НН и даље не знам чија је била надлежност искрено речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да утврди ко је то?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да. Не знам чија је то надлежност била, јер наш посао је био, е сад ко је даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте у том документу који би садржао резултат тог спољашњег описа леша писали и узрок смрти? Да ли сте били обавезни да пишете?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да дијагнозу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узрок смрти?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли увек могли да утврдите на основу спољашњег изгледа?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да вам кажем, углавном је па да не кажем у 99,9% узрок смрти су биле прострелне или устрелне ране, тако да смо то писали да је то узрок смрти као што и јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако нема прострелне, устрелне ране?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па искрено речено таквих нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте имали случај да није устрелен?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неких проблема у раду у болници, неких упада, неких малтретирања за време док сте Ви били?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је долазио неко од неких виших надлежних било из Зворника, било ван града у неке посете, у неке обиласке?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Црвени крст, неке делегације здравствене и тако неке установе, међународне?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У хитној мени дежурство не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви да знате? Не?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја што знам не у моје дежурство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вам прочитала имена оптужених. Да ли знате неког са тог списка нашег - Грујић Бранко, Поповић Бранко, алијас Марко Павловић, Драгићевић, Кораћ, Филиповић и Славковић? Да ли знате Грујић Бранка можда?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да. Лично га не знам али знам да је био председник Општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време рата?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га виђали?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам да ли сам га видела једном а можда ниједном. Нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би то могло да буде?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па ако сам га видела то је било можда на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Бранка Поповића, алијас Марко Павловић?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Чула сам за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате? Да ли сте га видели?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Можда сам га срела на улици али никад се нисам с њим упознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули за њега ко је тај човек?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па да има тај Поповић, како сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Павловић.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Марко Павловић – чула сам да има Марко Павловић и да је он задужен за територијалну одбрану. Не знам, нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада га нисте упознали лично?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да се иселио Козлук у јуну 1992. године обзиром да сте Ви из Растошнице? Колико је то удаљено?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па мислим негде 60 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шездесет?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за то?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе знате да нам кажете?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ништа само сам чула да исељавају Козлук и Шепак ја мислим. Само сам то чула да их исељавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да их исељава?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па да их исељавају Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули нешто више зашто? Да ли је то једини случај да се исељавају?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из неких села?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули још неко село тако да је исељено?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је Дивич?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је и то село исељено да су отишли становници из Дивича у том периоду пролеће 1992. године?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, можда су. Не знам. Не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли икад сазнали одакле су ти људи којима сте Ви пружили помоћ у «Новом извору»? Не? Јесте ли чули за Пољопривредно добро «Економија» да су ту били неки затвореници, у Кракају?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: «Економија»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Има и сад тамо путоказ за «Економију».

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам чула сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе можете да нам кажете?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па чула сам да тамо су били исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули? Ко је то причао?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам. Знате како је то, не знам сад ни ко је причао ни шта, ипак је то био почетак, у хитној сам радила малтене проводила сам ту време, сад не знам да ли је можда ту неко ко је дошао са стране или неки рањеник или нешто, стварно не знам од ког сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли само чули да тамо има неки Муслимани затворени и ништа више?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да се тамо нешто неуобичајено дешава нека убиства, сакаћења, рањавања људи? Јесте ли икада чули за то време док сте били, значи овај период који нас занима – мај, јули да је неки Муслиман у неком објекту био заточен и повређен, убијен, рањен, одсечено ухо, полни орган, пробадан, рањаван, устрељен? Ви сте медицински радник, да ли сте чули за та три месеца за тако неки случај?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Знате шта? Чула сам за тај Челопек, чула сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па хајте реците нам о Челопеку?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам шта да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што знате, ми смо звали да нам кажете, под заклетвом сте, значи да нам кажете што знате јер и ту пише, уосталом сте то и прочитали да ништа не смете прећутати, значи шта знате о том Челопеку? Ајте да Вас ја не подпитујем, Ви ћете рећи шта знате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Чула сам за тај Челопек и чула сам да је ту, сада ћу да будем безобразна, да је такав Репић улазио и да је овако хаос направио и да сви ћуте онда. То сам чула и онда сам ја нормално нисам се распитивала нити ми је пало на крај памети да се распитујем, јер ако нешто урадим бојим се ја чуће он па ће доћи мени. Што ми то треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли Ви некад прошли поред тог пута за Бијељину поред Челопека?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Ви скрећете за Растошницу са главног пута?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Пролазила сам на почетку рата зато што је тај пут био затворен, зато што је раскрсница била у окружењу па сам морала да идем на Бијељину и тако сам пролазила, а иначе, ми не идемо ту из Зворника кад идемо за Растошницу него идем. Јесте, јесте, а тад нисам могла да прођем и тако сам пролазила у аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то био месец, који је то период од момента кад Ви долазите у хитну, кад се јављате на позив? Да ли је то на почетку или мало касније?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, стварно не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у односу на те приче што чујете да је Репић урадио и да сви ћуте?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам стварно, верујте кад је то било прије 15 година те месеце, сад кад би ме питали кад су моји родитељи се иселили из Растошнице не бих вам знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не питам да ми кажете датум, него да вежете кад сте то чули да сви ћуте за то што је Репић урадио, за то Вас питам да ми вежете?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да повежем, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли нешто приметили код тог Дома културе у Челопеку пролазећи према Бијељини нека униформисана лица, полицију, војску?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Искрено речено нисам. Ја сам једном седмично ишла за Растошницу пошто сам морала пуно да обилазим. Једном седмично, е сад кад се то дешавало, колико је то трајало стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте чули – само то?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он то урадио и да сви ћуте?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда ћу Вас подсетити ово што Вам будем предочила. Ми смо овде саслушали велики број сведока који су сведочили под псеудонимом, то су оштећени људи који су преживели те догађаје у Дому културе у Челопеку који су долазили овде у суд, а саслушали смо наравно и неке друге сведоке. Ево сведок под псеудонимом «један» је рекао да су они пребачени из Дома културе у Челопеку у коме су били месец дана у зграду у граду Суда за прекршаје и да је каже сутрадан дошла др Наташа Лубовски и да је, каже она превијала неке ране, да је долазила свака два дана са шофером и једном медицинском сестром. Они су сведочили о условима ту који су били. Онда сведок под псеудонимом «два» каже да је од др Наташе која је долазила два-три пута да их превије ту у зграду суда и која је дошла са две сестре, сазнао да је читав Зворник знао да су они у логору и да им је рекла она то и да им је чак након што су они новац скупили ишла и купила им цигарете. Да ли Вас ово нешто подсећа?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ништа. Ја вам кажем ја сам ишла у «Нови извор», ја сам ишла, али то сад да ли је читав Зворник знао, да ли није, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово Вас ништа не асоцира? Има ли још нешто чега се сећате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и ова др Наташа била у «Стандарду» то након Ваше мобилизације 1993, 1994?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је већ то била та касарна?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један наш оптужени каже да сте га баш Ви превијали и он каже да је у јуну рањен. Јесте ли у јуну били у болници? Кажете крајем маја сте дошли у Хитну службу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Знате шта, искрено речено, ја сам ишла тамо и лакше је њима запамтити нас појединце него ми њих да запамтимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту неки сведок са псеудонимом «Н»? Ево сад ће Вам колегиница додати. Човек који је радио у влади, да ли га знате? Само немојте његово име читати већ само тај псеудоним.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је послао др Наташу тамо баш, каже да је он послао тамо у зграду где су ти људи били?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам коју је послао, не знам ни ко је овај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у «Алхосу» неки објекат здравствени за пружање лекарске помоћи, «Алхос» у Каракају?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја нисам била тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је био па Ви нисте били или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја не знам да ли је био, била сам у Растошници. Не могу вам рећи јесте или није, јер нисам била у Зворнику уопште, нисам ишла, нисам видјела и не могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колегиница председник већа Вас је питала, Ви кренусте да одговорите и онда се пређе на нешто друго. Да ли су долазили у болницу неки људи, војници, било ко да вас медицинско особље малтретира, наши војници? Шта непријатно Вам је да одговорите или нису?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па знате шта? Десило се једном да је дошао наш војник који се напио нажалост и друг који га је довео уперо оружје у нас раднике хитне, као ако умре он све ће нас побити. То је једна изузетна, велика непријатност.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али нешто, неки порно филмови и тако даље и тако даље?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер смо чули неке приче у том смислу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја од како радим и у хитној сам радила, ту у хитној сто посто није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако не можете, ако већ имате ту делимично амнезију на ове Ваше боравке у «Новом извору» да ли можете бар да кажете, да ли можете бар да определите те повреде које сте збрињавали – јесу ли биле стрелне, или какве друге, било што ближе о томе? Да ли је било мртвих људи?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, ту не. Руку на срце сећам се само једне повреде главе али не знам чиме је нанешена, не сећам се, само ми је она остала у сећању та повреда главе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Каква је то повреда главе?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да је била од оштрог предмета посекотина мало дубља унакрсна колико се ја сећам, само ми је то остало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Унакрсна?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У ком делу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Као «Х».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На челу, на образу, врату?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не на образу, у овом овде делу, ево тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Слепоочном?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Само се тога сећам те повреде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли можете рећи, кажете ишла је цела екипа, били сте Ви, била је једном приликом и др Луговска с Вама, медицинска сестра, претпостављам да је и неки возач, а говорили сте нам с друге стране.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Нисмо отишли пешке сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да. Говорили сте нам с друге стране начин збрињавања повређених који буду донети у саму Хитну помоћ, па кажете медицинска сестра отвори тамо неки протокол, картон, узме податке, онда ви урадите то што урадите и тамо у то упишете то што сте урадили итд. Да ли су неки протоколи рађени овом приликом у «Новом извору»? Да ли неко од тих сестара радио? Да ли има такве документације?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да је обавеза била сестре да узме податке. Протокол нисмо носили то знам. Да узме те податке па да упише.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да упише? У шта би то било уписано?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У протокол.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тај протокол који је у хитној, значи по повратку са терена би се то тако уписало и евидентирало?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли знате да је то рађено по повратку, да ли је уписано у протокол?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па ваљда је сестра урадила свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли нам можете рећи да сте имали тада какав надимак?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам, имам га и дан-данас докторица Бела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А за др Наташу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Није имала она надимак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате где ради др Наташа Луговски у Београду?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Др Наташа не ради, напустила је посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бави се нечим другим или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не ради ништа, чува дете само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли да сте прегледали лешеве у болници и објаснили сте да сте чули за Дом културе у Челопеку, «Економију». Да ли сте ишли у преглед лешева негде ван болнице?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: У Каракај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На које место?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Десно испод моста па се ишло још не знам колико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то неко место које има свој назив или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам тако су назвали Герина кланица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута сте ишли на то место?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Два или три пута, нисам сигурна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да кажете колико је било лешева бројчано или приближно?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не могу, стварно не могу. Мој посао је ту био да констатујем смрт и да напишем узрок смрти, тај спољни опис леша, који има документацију да се убележи, који нема да се води под НН, били су посебни обрасци, евидентирано је то у обрасце узрок смрти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да кажете да је то било више лешева или је то био мањи број?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам шта сад подразумевате под виши или мањи број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па мањи број на пример мање пет?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, стварно не знам колико их је било јер сам ишла и то смо морали да идемо само, рекли су нам да је посао наш да урадимо наш посао доктора, значи да констатујемо смрт и то је наш посао и ништа друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли ко је то био, чији су лешеви били?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Муслимански знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су били обучени у смислу да ли је реч о цивилној или о војној или некој другој одећи?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Цивили су били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то били мушкарци, жене, деца?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мушкарци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По чијем налогу сте ишли код Герине кланице?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: По налогу директора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте ту били да ли се сећате јесу ли лешеви били у објекту или ван објекта?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ван.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имало лешева можда у објекту?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је с Вама ишао?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Са мношћом је ишао техничар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се он зове?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да је био Предраг Стјепановић, мислим да је он био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли он ради и даље у Зворнику?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па напустио је и он посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко ишао као обезбеђење из војске, полиције?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да је ту било неко обезбеђење, ту је било обезбеђење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако сам Вас разумео, Ви сте дошли на то лице места а оно је било обезбеђено?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли у смислу Ваше службе и овде сачињавали те извештаје?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Имали смо евиденцију и била је посебна евиденција за те људе, за те пацијенте и ту смо уписивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се можда интересовали одакле су ти људи и од куда ту?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко ишао од лекара?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам да ли их је још ишло. Не знам, пошто кажем Вам, радили смо тако како смо радили, тако да смо једва чекали да изађемо из смене да се мало одморимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте касније можда нешто сазнали у вези са тим лешевима, од куда су ту?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не. Трудила сам се, не трудила сам се него никог ништа нисам хтела да питам јер знате шта – ништа се није смело ни питати јер ако питате било шта једну баналност онда су у стању да вас испитују «а што питате, а зашто питате, коме преносите те податке» и онда да би ја ту била мирна, не ја него маса нас људи, смо ћутали, ништа нисмо питали, нисмо проговарали, ружно је рећи слегали смо раменима јер ништа нисмо могли ни предузети, то нам је било да урадимо тако како су нам рекли. Значи, да констатујемо, да то упишемо и на томе се наш посао најалост завршавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И само још једно питање у вези с тим. Ако се сећате, јесу ли то биле стрелне ране или друге ране?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или неке друге, на пример од неког оруђа?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не. Углавном су то биле стрелне, прострелне и устрелне ране колико се ја сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац је вероватно заборавио да Вас пита. Мени се логично наметало питање а ко су ти који би испитивали, који испитују где, зашто се интересујеш?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Знате шта? Рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, зато Вас и питам.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Знало је рецимо да дође повређени војник, јер нама је углавном повређена војска долазила и ако њих питате знаш ли шта се доле десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисте ме разумели. Везано за причу коју сте сада разговарали на питање тужиоца за Герину кланицу, он Вас је питао да ли сте сазнали ко су, ти су погинули и претпостављам да не могу да вам прете. Ко су ти који би испитивали ако бисте се интересовали? Он Вас је питао да ли сте се интересовали за те људе одакле су. Рекли сте нисмо смели јер нисмо смели да испитујемо јер би нас онда они испитивали. То нисте завршили.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Слушајте – ту су долазили и по извештаје, ја мислим команданти батаљона, долазили су по извештаје за рањенике војске Републике Српске, долазили су по извештаје, колико је тај дан рањено, где су отишли, колико је погинуло, тај један папир је ишао њима

и рецимо били смо у могућности њих, пошто суто команданти батаљона, да питамо јер они више знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су ти људи били команданти батаљона? Да ли сте Ви њих знали, јесу ли то неки ваши ту локални, Зворничани или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја Зворничане изузетно мало сам тад знала. У ствари, можда сам знала тих пар радника ту. Ја нисам живела у Зворнику нити сам знала те људе. Ја сам их тек сад упознала. Тек сад знам те неке људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сад знате од команданата батаљона да је тад био, а да сте сад сазнали ко је?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам ко је био тад, откуда знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога сте мислили када сте рекли тек сам сад сазнала?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислила сам на ове људе који долазе по извештаје да их питам рецимо ако питате нешто онда они кажу а што те то интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на команданте батаљона мисле?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, да. Нисмо смели те људе да питамо шта се дешава, нисмо смели, то је онако било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли то везе с овом Герином кланицом, јесте ли на то одговорили на моје питање надовезано на то?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно, следеће питање је – да ли је неко долазио за извештај ту што сте радили на Гериној кланици за те лешеве?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: То што сам ја писала, тај извештај је узимао комунални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је узимао?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Комунално предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био неки представник из комуналног на лицу места док Ви то радите ваш део посла?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да, била су два човека која су скидала те људе и ја сам ишла да констатујем смрт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И писали сте писмени извештај или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Било је као А4 формата, формулар евиденција о узроку смрти и ако је имао неко документа уписали смо име и презиме, ако није имао документа ишао је као НН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте давали?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Комунално је однело то те папире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко војно лице присуствовало ту или полиција било резервна, било редовна, униформисан неко?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам да ли је било један или два стражара, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији стражари? Које службе? Војник, полицајац, цивил?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Имао је СМБ зелену униформу ваљда. Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) – Да ли је у болници, у тој Хитној служби уопште било лекара, особља муслиманске националности?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Био је само ортопед.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А пре рата?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је на питање већа, рекла да она у болници што је видела лешеве су, што је она видела углавном прострелне ране. Сад је овде на питање тужиоца рекла да није толико одређено било за Герину кланицу. Сад ме интересује да ли сте нашли неки леш који је имао смртни исход, због неких повреда од туче, од прелома, унутрашњег крварења, ово оно?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја нисам имала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли знате у Гериној кланици да ли је вршио обдукције генерал Станковић?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам. Не знам, моје је било спољни опис леша.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли чули за неки сабирни центар у Батковићу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Јесам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли тамо били?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли Вам је познато овде док су били на «Новом извору», кажете да сте ту били, да ли су неки од тих затвореника имали неку поштеду да не раде или да буду у неком посебном третману или тако, неки који су били повређени?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам ни да су радили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате? Да ли је било повређених?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Повређених је било. Ја се само, кажем вам, сећам ове повреде главе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде има један папир за Несиба Даутовића где пише да је, то је који је предочаван Вучетићу, где пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је он потписао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема с њом везе, је ли? Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја немам питања, само бих хтео, пошто сте већ предочили изјаву једног од оптжених да му је указивала помоћ ако може да погледа и евентуално препозна неког, да ли значи нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да устанете? Да ли познајете некога од присутних овде, било да сте му указивали помоћ, било да сте га виђали у болници или у граду или га овако познајете?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Господина Брану Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А друге?

Констатује се да се сведок окренула према оптуженима и указала на опт. Грујића рекавши да зна само њега а друге не познаје.

Изволите питања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто сам ево сад први пут Вас и видео и чуо да сте из Растошнице па имам потребу да Вас упитам пар ствари. Ви сте рођени у Растошници, јел' тако? Да ли отприлике знате од Рожња па доле до Лаза колико отприлике има домаћинстава тај предео Растошнице, односно Мајевице која је припадала Зворнику.

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Девестотина домаћинстава.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Деветстотина кућа? Шта десило са тог краја са тих 900 кућа током рата?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Сво становништво је протерано, попаљено је, остало је људи тамо, број не знам, али је остало људи у Растошници који су убијени остали, остали су а број не знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знате колико је жртава било?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, не знам стварно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знате да је ико одговарао за то, да ли неко саслушан, да ли се води какав поступак?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Колико ја знам нико није ни саслушаван, нити се води било какав поступак.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисте чули?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа више. Хвала лепо. Могу ли председнице само да ми ископира неко два примерка овог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли има копир машина слободна. Касније. Може бранилац да Вам ископира.

То је све што имам да изјавим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Једно питање, извините. То место Растошница, јесте ли Ви сво време рата ту били?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте? А где сте становали?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Ја сам била кад је почео рат. Ја сам отишла у Зворник да радим, моји родитељи су остали тамо и на крају су они избегли.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не. Интересује ме Ви где сте били за време рата, где сте становали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, дуг је то период од 1996.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово у 1992. години, ово нас што интересује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, кад се десило ово о чему сад причате, кад се то догодило, ово паљење кућа и то?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не то, не мислим на то. Ја питам за рат у Зворнику, она је била у болници, јесте ли били у 1992. години, у априлу, мају, јуну месецу?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Већ сам вам одговорила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До краја маја била је у селу, а онда је прешла.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, била је у селу. Јесте ли радили?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не, нисам радила.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хтео сам да питам само како је долазила?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Нисам радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам хтела да се надовежем. Ово што сте сада одговарали на питање оптуженог кад се то догађа, то паљење и то? Да ли је то исти тај период?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да је то био крај августа, почетак септембра. Ево видите да не знам ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. године?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је после ових догађаја за које се овде суди?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Знам да су моји, док сам ја то радила у Зворнику 1992. године, да су моји били у Растошници у једном окружењу и да сваки моменат сам очекивала шта ће да буде и рецимо и то је био један стрес поред свих осталих, што је рат, што је почетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то се десило касније?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли сазнали икада ко је то урадио?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па који, ко?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро, хвала Вам што сте дошли у суд. Само нам реците да ли сте имали трошкове за долазак и колико је то и повратак?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: С аутом сам дошла аутопутем и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли тражите по нахођењу суда или?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове за долазак у суд и повратак по нахођењу суда.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку трошкове у износу од 4.000,00 (четирихиљадединара).

Слободни сте, можете да идете.

Само још једно питање. Како се презива ова др Наташа сада, да ли знате?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Луговски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Луговски?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презивала?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Не знам да ли је задржала, нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. До виђења.

Следећи термини за суђења су одређени 1. и 2. новембар и цела последња недеља новембра, осим 29. новембра, значи тај дан нећемо. Добро, ми ћемо још вам доставити распоред. Значи, 26, 27, 28. и 30. новембар и 1. и 2. новембар, а распоред саслушања сведока ћемо доставити накнадно, а сад ћемо рећи које смо сведоке одлучили, значи, имајући у виду ове ваше сагласне предлоге и још неке предлоге браниоца Шалића и тужиоца за ратне злочине.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслушају сведоци: Качавенда Љубомир, Николић Мирослав, Савић Јован, Шакотић Драго, Керкез Драган и Јовановић Гордан.

Неке од ових сведока смо већ звали па.

О осталим предлозима одлучиће се накнадно.

Ја сам схватила да више предлога за допуну доказног поступка нема, осим ових који су изнети до сада.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: По нашем захтеву опт. Грујића, предлажем да се саслушају као сведоци из онога филма што сте пустили овде људи који непосредно говоре о исељењу тог Козлука, Делић Алија и њен супруг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруг је ваљда умро, она тако каже на филму.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја не знам, нисам то запазио да је тако рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније је умро. Рекла је на филму касније је њен супруг умро, али не том приликом. А Делић Алија?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Затим, начелник СУП-а из Суботице. Мислим да би било веома важно тог човека саслушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имена, ближе податке?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па немамо, из филма, ја не знам, нисам ја у могућности да проверим име. Ја немам те могућности. Ја сам бранилац, немам ни суд, ни СУП, ни полицију, никога немам да то уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Мислим, зна се како се то ради. И Танасковић Милорада из Оџачине такође на околности сведочења Фадила Бањановића када је у суду износио податке да су Козлуком текли потоци крви а овај човек има непосредна нека сазнања, то је овај чланак неки што хоће Брано Грујић, али мислим да није потребно то, он се зове Танасковић Милорад, село Оџачине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Оџачине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код ког већег места?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Витиница. Нема нажалост тамо улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислила сам, не знам где је, која општина? То су ти предлога?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То да за сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви немате предлога? Јесу ли то колега сада крајњи предлози или?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нису крајњи предлози, ми имамо такође проблема неке људе да предложимо, да нађемо, да сазнамо адресе из Босне, али видите проблем је те људе које предложимо они не морају да дођу, јел' тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није уопште то везано за то ко их предлаже, везано је за закон.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: На подручју Србије, значи можемо да наредимо али тамо не можемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд може на територији своје државе да приводи. Значи, важи за било чији предлог.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја заиста не могу да вам дам тај коначан списак све дотле док не видимо да ли су исцрпљени сви ти сведоци тужиоца да би ми на те сведоке евентуално предлог неки дали да ли је то тако или није тако. Значи, ја не могу коначан списак зато што мој браћеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи зависи од предлога тужиоца?

СВЕДОК ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ: Па да видимо да ли има још тих предлога знате па да заокружимо да кажемо имамо ли, немамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За сада немам предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто за сада, значи тих предлога можемо и за следеће две-три године да очекујемо и с једне и с друге стране?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не. Што се тиче оптужбе ми мислимо да смо извели довољно доказа за доказивање тврдње које стоје у оптужби. Ако неке од тих наших доказа буду доведени у питање са доказима које одбрана буде предложила у том смислу сам и рекао да за сада немамо. Значи, само од тога зависи. Иначе, сагласан сам што се тиче предлога браниоца опт. Грујића. Слагао сам се са његовим предлозима за саслушање тих сведока, а предложио

бих данас да се предочи потврда коју је доставио сведок Вуковић, а која има одређену специфичну садржину и датум од 17. маја 1992. године који према мом увиду су потписали опт. Брано Грујић и Бранко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо ту потврду доставили оптуженима. Тужилац предлаже да се изјасните. То ћемо онда следећи пут. Значи, чули сте предлог тужиоца за прво и друго оптуженог да се изјасните уколико желите на ову потврду. То нећемо сада. Има ли још неки предлог?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овај мој предлог он ће вероватно бити за касније, а ипак је потребно након саслушања свих сведока да се изврше одређена суочења. Рецимо мораћемо довести господина Фадила Бањановића да нам на оном филму покаже који је то вагон сточни који је возио стоку па возио њих и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким да се суочи Фадил Бањановић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Филм да нам покаже на снимку који су то сточни вагони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, уме суд и сам да цени доказе, не морамо све баш да предочавамо. Добро. Значи, предлог је да се поново позове сведок Бањановић? Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

О свим изнетим предлозима биће одлучено на следећем главном претресу.

А да ли још неко од оптужених има нешто везано за предлоге? Изволите?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја предлажем и молим суд и тужиоца да ми омогући детектор полиграф лажи да на главну оптужницу коју он мене оптужује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, нисам чула.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја молим судско веће и тужиоца да ми омогући детектор или полиграф лажи да бих ја то имао касније за моју децу и уопште. Ја знам да то суд не прихвата, али ја тражим да ми се то омогући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не суд, законом није предвиђено као доказно средство. То је само једно средство помоћно које евентуално полиција користи. Значи, то није средство које би доказивало одређене чињенице. То сам вам већ рекла ја мислим, али добро да поновим.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја опет тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви опет тражите? Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес ће се НАСТАВИТИ:

01. и 02. новембра 2007. године,
с почетком у 9,30 часова,

по распореду који ће странке накнадно добити.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА